

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Ekim 2021

Sayı: 276

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İşsizlik ve hayat pahalılığına karşı
işçi sınıfı kendi çıkarları temelinde
örgütlenmeli**

İşsizlik ve hayat pahalılığın olumsuz etkileri her geçen gün daha fazla hissediliyor. Sadece işsizler ve aileleri değil, işi olanlar da yoksullaştı. Bir ailede üç kişi asgari ücretle çalışsa dahi Türk-İş'in belirlediği yoksulluk sınırını aşamıyor. İşçi sınıfının milyonlarca üyesi, hiç birikimi olmadan işsizlik ve pahalılığın yakalandı, hatta çoğu işsizken.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Artan kredi borç miktarı, ödenmeyen kredi kartı borçları, askıya çıkan fatura sayısındaki tırmanışın çoğu işçi sınıfının üyelerinden geliyor. Çünkü hem devletin hem de patronların işçi sınıfına layık gördüğü ücret, geçim için gerekli ücretin altında. Üstelik ücretini hiç alamayan ya da aylarca gecikmeli alan çok işçi var. Tazminatsız işten çıkarılan, sosyal hakları verilmeyen veya kısılan, ücretsiz izne gönderilen, iş yükü arttırılan, var da var. İşyerindeki sorunlar, aslında, devletin ve patronların bilerek işbirliği içinde dayatmalarından ötürü var.

Örneğin tazminatsız işten çıkarmaya ilişkin haksızlıklar gündeme geldiğinde, görevli kurumlar, sendikalar, mahkemelerin, haksızlığı, yanlışı düzeltmesi beklenirken, tazminatsız çıkarma maddesinin her bir alt maddesine yeni bir numara verip patronlara yol gösterdiler. Böylece patronların yaptığı göze batmayacak.

Her alanda benzeri yapılıyor. Gıda fiyatı arttı; market denetleniyor. Oysa marketlerin işlemleri zaten çoğunlukla kayıt altında. Devlet fiyat belirlemiyor, patronlara şu fiyattan satacaksın demedikten sonra, denetim göz boyamaktan başka işe yaramaz.

Hayat pahalılığından korunmanın yolu, fiyat denetimi, ucuzlatma, yolları değil, ücretlerin fiyat artışı oranında artmasıdır. Elbette iktidarın emriyle belirlenen resmi rakamlara göre değil, işçi sınıfının kendisinin belirlediği enflasyona göre. Bunu yapmak hiç de zor değil; bugünlerde siyasetçiden öğrencilere kadar birçok kişi aynı marketten, pazardan aynı alışverişi yapıp gerçek enflasyonu hesaplıyor. İşte ücretler, bu gerçek enflasyon kadar artarsa, işçi sınıfı hayat pahalılığından korunur. Aynı zamanda patronlar, enflasyon yoluyla dolaylı olarak işçi sınıfının ücretini daha fazla ceplerine indiremez.

Enflasyon karşısında patronların sızlanmaları, tam yalandan. Patronlar, işçi sınıfına ürettirdiklerine zam yaparak, değil kaybetmek kârı daha da arttırdı. Geçim derdi, işçi sınıfı içinde işsizlik kaygısını arttırdığından, daha ağır çalışma koşullarına razı olanların sayısı artıyor. Böylece az işçiyle çok iş yapan patronun kârı da arttığı gibi işçi sayısını da kısar, işsizlik artar.

Bugün yaşadığımız gidişat, kısır döngü haline geliyor. Bundan ne market, pazar gezerek ucuzluk arayarak ne de patronlara boyun eğerek çıkabiliriz. İşleyişi durduracak, hatta tersine çevirecek kararlar ve uygulamalar gerekli. İşçi sınıfının hayatta kalması için gerekli acil kararları alacak sözü dinlenen merkez; onları uygulayacak güçte bir örgütlenme gerekli. Bu güç işçi sınıfında var. Sadece işçi sınıfı kendi çıkarları doğrultusunda, örgütlenip bir yönetim oluşturabilir ve örgütlü olarak harekete geçip kararlarını uygulatabilir.

Muhalefetteki siyasilerin bize güvenin, yapacağız laflarının hiç karşılığı yok. Kılıçdaroğlu ya da Akşener, mevcut sistemde neyi, nasıl, hangi güçle değiştirecek ki sorunlar çözülecek? Hangi patron, neden, bugüne kadar yaptıklarından vazgeçsin, kârını gözden çıkarsın? Onları nasıl engelleyecekler? Hangi memur, hangi mahkeme, hangi sendikacı, ansızın işçi yararına karar alacak?

Tüm bunları yapabilecek, dayatabilecek tek gün işçi sınıfının kendisidir. Güç var, eksik olan işçi sınıfının kendi çıkarları temelinde bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve mücadelesidir. (01.10.21)

Emekçinin Gündemi

Merkez bankası faiz kararı emekçiler için ne anlama geliyor?

Merkez bankalarının asli görevinin fiyat istikrarını sağlamak olduğu, fiyat istikrarını sağlamak için de bağımsız araçlara sahip olduğu söylenir ve buna merkez bankası bağımsızlığı denir.

Evet, merkez bankaları bağımsızdır ancak emekçilerin, ücretiyle geçinenlerin çıkarlarından bağımsızdır.

Merkez bankası, büyük sanayi ve finans patronlarına bağlıdır ve yukarıda geçen fiyat istikrarı görevi de bu çerçevede düzenlenmiştir.

Yani fiyat istikrarı sağlamak için ne ürünlerin üretimini ne fiyatlarını kontrol edemez, belirleyemez. Patronlara en küçük dayatması olamadan, fiyat istikrarı sağlamak, boş laftan öteye geçmiyor.

Merkez bankaları 1980 öncesinde fiyat istikrarına ek olarak büyüme ve istihdam gibi hedeflere de sahipti ve devletlerin hazine yönetimiyle birlikte hareket ederdi. 1980'lerden sonra işçi sınıfı mücadelelerinin ve sendikaların baskı altında işlevsizleştirilmesi, kapitalizmin zincirlerinden kurtulmasını hızlandırdı.

Merkez bankaları hükümetten ve emekçilerden bağımsız, patronlara ise bağımlı hale geldi.

Merkez bankalarının temelde iki politika aracı vardır. 1) para politikası, 2) maliye politikası. 1980 sonrasında bir değişim de maliye politikasının çöpe atılmasıydı.

Merkez bankaları sadece para politikasını yönetmeye başladı. Para politikasının temel aracı da faiz oranlarıdır.

Geçtiğimiz hafta Türkiye merkez bankası faiz oranlarını %19'dan %18'e düşürdü; böylece merkez bankası bankalara daha ucuz borç verecek. Beklenen ve emekçilere söylenen; faiz oranlarındaki düşüş bankalar aracılığıyla kredi maliyetlerini düşüreceği ve üretim için gerekli paranın daha ucuza sağlanacağı için üretimde artış olacaktır.

Böylece üretime yatırım artacağından hem işsizlik azalacak hem de fiyatlar ucuzlayacak. Erdoğan'ın dediği "faizin sebep, enflasyon sonuç" olması buradan geliyor.

Ancak bu gerçeği yansıtmayan bir varsayım. Belirsizliklerin yüksek olduğu bir ortamda patronlar, üretime yatırımlardan ziyade ucuzlayan krediyi alıp borsada spekülasyon yapmayı, biraz daha yüksek faizle devlete borç vermeyi veya konut satın almayı tercih ediyor.

Sonuçta ne faiz düşüyor, ne enflasyon ve de işsizlik. Aksine para patronların kasasında daha fazla birikmeye devam edip emekçilerin daha da yoksullaşmasına neden oluyor.

Aslında bu bayların ekonomi üzerinde hiç kontrolleri yok. Kendisine dövizin fırlamasını sorun gazetecilere; merkez bankası başkanının "döviz artışı için bir neden görmüyorum" diye cevap

vermesi bunun itirafı. Bir neden görmüyor; anlamıyor, bilmiyor ama oluyor.

Faiz oranları artırılsaydı da benzer bir sonuç ortaya çıkacaktı. Birikmiş sermayesinden faiz alarak yaşayan parazitler zengin olurken, yüksek faizin yarattığı ekonomik daralmada işsizlikle yüzleşen emekçiler olacak.

Sistem içi politikalarla hayat standardı kısa dönemde değiştirilebilse de uzun dönemde sömürü ilişkilerinde bir değişikliğe gidilmediği için büyük fotoğraf değişmeyecektir.

Bugün yapılması gereken işçi sınıfının iktidara gelip ekonomiyi kendi çıkarları için yeniden organize etmesinden geçiyor. (02.10.21)

Konut sorunu

Yurda yerleşemeyen üniversite öğrencilerinin kiralık ev arayışı, emekçilerin kira derdini gündeme getirdi. Resmi rakamlar kira artışını yaklaşık %10 civarında gösterirken gerçekte;

Ağustos 2020 ve Ağustos 2021 tarihleri arasında İstanbul genelinde kiralılar %48, Ankara'da %36, İzmir'de %31, Kocaeli'nde %30 ve Bursa'da %25 oranında arttı.

2020 Ağustos ayında İstanbul genelinde 100m² bir ev 2.100TL'ye kiralanabilirken bu rakam 2021 Ağustosta 3.100TL'ye çıktı. Daha vahim durumda ilçeler de var.

İşçi sınıfının yoğun olarak yaşadığı semtlerde kira artışı bir yılda %80'e varan oranlarda arttı. Aynı dönemlerde asgari

İstanbul'da 1 milyon boş daire var; buna rağmen kâra doymayan patronlara kazanç sağlaması için fiyatı yüksek tutulduğundan ne

satılıyor ne de kiralanıyor. Salgından ötürü işsiz kalan milyonlar gibi çalıştığı halde geçinemeyen milyonlar, kira, gıda ve fatura masraflarında zorlanıyor, bu sistem altında eziliyor.

Kapitalist düzende; patronların ve rantiyelerin iktidarında, emekçiler için yalnızca sefalet var. Sefalet koşulları iktidarın

değişmesiyle değil, ancak sistemin değişmesiyle son bulacak. Bunun yolu birlikte mücadele etmekten geçiyor. (03.10.2021)

100m² Evin Kira Bedeli

Semt	Ağu.20	Ağu.21	Semt	Ağu.20	Ağu.21
Çatalca	1000	1800	Pendik	1300	2000
Tuzla	1400	2500	Bağcılar	1800	2700
Zeytinburnu	2700	4800	Sultanbeyli	1000	1500
Beylikdüzü	1700	2800	Ümraniye	1700	2500
Beşiktaş	4200	6600	Esenyurt	1700	2400
Çekmeköy	1400	2200	Bahçelievler	1700	2400
Şişli	2900	4500	Sultangazi	1300	1800
Arnavutköy	1100	1700	Bayrampaşa	1900	2500

ücret ise yalnızca %22 arttı. 2020 yılında 2.324TL olan asgari ücret 2021 yılında AGİ dahil 2.826TL oldu.

Ekonomide inşaata dayalı büyüme siyasetinin son aşamasını yaşıyoruz. Sadece

Patronların sendika karşıtlığı hak vermemek için

Urfa'da tekstil sektöründe üretim yapan Uğur Tekstil işçileri, Disk-Tekstil'de sendikalaştıkları için patron tarafından Kod-18 (işin sona ermesine ilişkin madde) ile işten çıkarıldı. Patron yaklaşık 300 işçiyi işten çıkararak fabrikayı kapadı.

Disk-Tekstil Urfa yetkilisi, işçileri Kod-18 ile işten çıkarmanın hukuksuz olduğunu belirtti. Kod-18 mevsimlik işçilerle ilgili bir madde olmasına rağmen, sendikalaşmayı önlemek amacıyla keyfi olarak kullanıldı.

Uğur Tekstil işçileri haklarını aramak için fabrikanın önünde eyleme geçtiler. Sendikalaşmak, patronların kanunlarında bile bir hakken işçilere bu hak kullandırılmıyor.

Bu kendi düzenlerinin çürümüşlüğü'nün bir simgesi. Fabrika yetkilileri, sendikaya geçit vermeyeceklerini göstererek kanunları kolayca çiğnemeye devam ediyor.

Patronun bir süre fabrikayı kapalı tutup devamında yabancı markalara üretim yapacağı da işçiler arasında konuşuluyor ve işten

çıkarmaların arkasındaki etken olarak paylaşıyor.

Uğur Tekstil işçilerinin mücadelesi tüm işçi sınıfının mücadelesidir ve sahiplenilmesi gerekir. İşçi sınıfına dayatılan kölelik şartlarına yine en iyi cevabı işçi sınıfının kendisi verecektir. (03.10.21)

Siyasetin Gündemi

İdlib'te son durum ne?

Aradan geçen yıllarca savaş ve ölüme rağmen Suriye'de durum düzelmiş değil. Suriye fiili olarak üçe bölünmüş durumda. Bir kısmı Esad yönetiminde, ciddi bir kısmı Suriyeli Kürtler'in elinde ve İdlib ve ülkenin kuzey batısı Türk ordusunun denetiminde Suriye yönetimine karşı savaşanların denetiminde.

Basına yansıyan bilgilere göre ABD ve Rusya, Suriye'nin geleceğine ilişkin olarak anlaşmış. ABD yönetiminin, askeri işgal altında tuttuğu bölgelerden asker çekme siyaseti, ilerliyor.

Trump döneminde ABD ordusunun çekilmesi bir ileri, bir geri gitmişti. Yeni başkan, Afganistan örneğinde görüldüğü gibi çekilmeyi hızlandırdı. Elbette askeri çekilmesi, siyasi ve ekonomik denetimi hiç azaltmayacak.

ABD ordusunun yaptığını, Mısır'da, Afganistan'da olduğu gibi ülke orduları yapacak.

Suriye'de bu süreci aktif olarak Rusya ilerletiyor. Erdoğan, Putin'in direktiflerine göre tutum almaya çalışıyor. Askerin girdiği bölgelerde, Putin'in müdahalesiyle ordunun zıncı diye durduğunu hatırlıyoruz.

Erdoğan, iki yıl önce İdlib'te silahsız muhalifler ile silahlı savaşçıları ayırma, silahlıların silahsızlandırma, ordunun denetlediği bölgelerde düzen sağlama sözü verdi. Fakat hiç birini tutamadı.

Suriye yönetimi tarafından yapılan "işgalci

askerler çekilsin" açıklaması, aylardır Suriye ile işi olan herkes tarafından yapılıyor. İşgalci sayılan İran ve Türk askeridir. Türkiye'nin işgalci saydığı ABD ordusu çekildiğinde, Erdoğan'ın elinde bahane kalmıyor.

ABD yönetimi, Irak'ta olduğu gibi Suriye'de de Suriyeli Kürtler üzerinden çıkarlarını korumayı planlıyor olabilir. Buna Rusya'nın itirazı yok; Erdoğan'ın var. Suriye siyasetini Kürt düşmanlığı üzerinden sürdürüyor.

Bu derdini anlatmak istedi ancak ABD başkanı, Erdoğan'ı hiç takmadı. İşte bu nedenle derdini anlatmaya Putin'e gitti ya da ne yapması gerektiğini Putin'in anlatması kararlaştırmıştı.

Erdoğan, hem bölgede hem de ülke içinde eski gücü yok, zayıfladı ve Putinsiz eskisi kadar rahat hareket edemez, çıkarlarını dayatamaz. Geçen yıl, Rusya'nın türk ordusunu durdurmak için yaptığı hava saldırılarda bir ayda 33 Türkiye askerinin öldürülmesi, Erdoğan'a baskının dozunu anlatıyor.

Öte yandan İdlib'den, hatta diğer işgal bölgelerinden geri çekilme Erdoğan'ın prestijini yok edeceği gibi orada bulunan silahlı İslamcı militanların ve grupların Hatay üzerinden Türkiye'ye girişleri söz konusu olacaktır.

Öyle ki Erdoğan, İdlib'i kaybedersek Hatay'ı kaybederiz demekten geri durmadı. Bu koşullar altında Erdoğan için kolay bir çıkış yolu bulunmuyor.

İşte bu nedenle Putin'le görüşme gizli yapılıyor, alınan kararların uygulanması zamana yayılıyor.

ABD tarafında ise Biden bölgede PYD ile ortak çalışmalarını sürdürme taraftarı. İdlib sürecinde Erdoğan ile değil PYD ile devam etmek istediklerini açıkça dile getirdi.

Siyaset sahnesinde oynanan oyunların bölge halkı için huzur getirmeyeceği ortada. Getirecek olsa 11 yıldır devam eden süreç şu an bu aşamada olmazdı.

Sürecin uzaması silah sanayinden karlarına kâr katan burjuvazi için ise en makul rota. ABD ve Rus savunma bütçeleri Suriye halkı için bomba olarak geri dönerken bir kısım patron zenginliğine zenginlik katıyor.

Kürt sorunu seçim pazarlığı oldu

Kılıçdaroğlu'nun örtülü seçim ortaklığı teklifi olan, Kürt sorununu "HDP ile mecliste çözeriz" açıklamasına önce MHP'den ardından Erdoğan'dan tepki geldi. MHP yönetimi, her zamanki gibi hiçbir görüş veya gerekçe ileri sürmeden hakaret içeren cümleleri arka arkaya sıraladı. Erdoğan ise "Kürt sorunu yoktur, biz çözdük" diyerek, sorundan bahsedilmesine fena kızdı.

Erdoğan'ın çözdüğü sorunlar listesi uzun, çözülmeyen sorunlar listesi de aynı uzunlukta. Kıbrıs sorunu; Suriye sorunu; AB sorunu; diğerleri ve Kürt sorunu. Tüm bu konularda, Türk burjuvazisinin ve emperyalist yönetimlerin çıkarları temelinde geçici müdahaleler yapıldı, sonra geri adımlar atıldı, tavizler ve baskı uygulandı, sonuçta devletin hak isteyen Kürtleri imha siyasetine geri dönüldü.

AKP iktidarının ilk yıllarına denk gelen ekonomideki görece iyileşme sayesinde ve AB'nden gönderilen paranın da katkısıyla Kürt siyasetçilere, sanayi ve tarımdaki irili ufaklı patronlara, küçük burjuva çevrelere biraz para, ekonomik ve sosyal olanak, mevki, koltuk dağıtıldı.

Kürt illerinde, bu kesimler için yaşam olanağı iyileştirildi. Kürt işçi sınıfı ve köylülerin durumunda, gerçekte fazla iyileşme olmadı.

Gençleri, Kürt milliyetçiliğinden koparacak bir dönüşüm yaşanmadı. Aksine, tüm kazanımların Kürt mücadelesiyle sağlandığı fikri pekiştirildi. Bu sadece PKK ve HDP'nin değil, AKP'nin de işine geldi.

PKK ve HDP böylece destek, güç kazanırken AKP ise Kürtleri, işbirliği içinde olduğu bu iki örgüt üzerinden denetimde tutma siyaseti izliyordu. Irak

Kürdistanı ile Türkiye'nin federasyon olması rüyası görenler, Erbil, Musul civarının petrolüne ve tarımsal zenginliğine el koyma hayali kuranlar vardı.

Ancak devran döndü; Irak'ta ve Suriye'de durum değişti, dünya ekonomik krize girdi. Türk devletini yönetenlerle, burjuvazinin ilk aklına gelen Kürtlerle paylaştıkları her şeyi durdurmak oldu.

Erdoğan yaptıklarını, bir bir yıktı; söylediklerini bir bir inkar ediyor. İşte bu düzenin politikacıları böyledir; onlarla kuyuya inen kuyuda kalır. Kürt milliyetçisi siyasetçiler, iktidarla iş tutan Kürt burjuvazisi ve küçük burjuvazisi kuyuda kaldı, çıkış arıyor.

Kürt emekçileri ve yoksulları, aynı duruma düşmemeli. Milliyetçi değil, sınıf siyaseti izlemeli. (28.09.21)

Yolsuzluklarla yağmalanan işçi sınıfının ürettiğidir

Geçmiş denetim raporlarında olduğu gibi bu yıl açıklanan Sayıştay raporları da kamu kaynaklarının bürokratlar ve siyasetçiler ortak eliyle patronlar tarafından yağmalandığını ortaya koydu. Aslında yağmalanan, işçi sınıfının emeğidir; üstelik işçi sınıfının yaşam koşulları gerilerken ve bunu durdurmak için hiçbir destek verilmezken.

İnançlı oldukları gerekçesiyle çalmayacakları, yolsuzluk yapmayacakları düşüncesiyle AKP kadrolarına yıllarca oy veren işçi sınıfı, düşündüğünün tam aksinin yaşandığını görüyor. AKP, iktidarının başlangıcında, bazı siyasi nedenlerle kavgalı olduğu devletle yıllar içinde bütünleşti.

Hem kendi siyaseti hem de kadrolarıyla bütünleşti, yerleşti. Ekonomik açıdan, AKP'yi destekleyen esnaf ve küçük patronlar aslında iktidardan fazla dışlanmış değillerdi. Ancak bir avuç patron, esas parsayı topladı; AKP eliyle devleti asıl yağmalayanlar oldu.

Bugüne giden yol uzun yıllar sürdü, ayrıca ekonomik gelişme yaşanırken geniş kesimler biraz biraz pay aldığından, tüm bunlar fazla göze batmadı. İşçi sınıfı açısından, AKP öncesi 250 dolar olan asgari ücret, bir dönem 350 doları geçti, hala 300 doların üzerinde. Bunun etkisiyle, kitleler gördükleri, bildikleri, yaşadıkları yolsuzluklara, sonuçta bir fayda gördükleri için tepki göstermedi.

Ancak bugün patronlar, işçi sınıfının ürettiği zenginliği sadece yağmalıyor. Hem bu yağmadan işçi sınıfına kalanlar her geçen gün azalıyor hem de geleceğini de yoksullaştırıyor. Yapılan işler, yağmanın gerekçesi sadece.

Bu durumu her kurumda görmek mümkün; diyanetten eğitime, sağlıktan askeriyeye kadar her kurum, patronlara hatta mafyaya para akıtmak için yarışıyor adeta.

Siyasetçiler, bu gerçekleri gizlemek, patronlara siper olmak için dini inançları, milliyetçi kini, siyasi bölünmüşlüğü, yabancı düşmanlığını kışkırtmakta hiç sorun görmüyor. (03.10.21)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Komploculuğun yükselişi ardında, pusuda aşırı sağ bulunuyor II

Aydınlar, boyun eğme ve hor görme arasında sıkışmış

Komploculuk, şimdi de işçileri soldan çekmeye başladı, çünkü daha anti-kapitalist bir ton alıp onları etkiliyor.

Anti-kapitalizmden söz etmek bile zaten mevcut herhangi bir komplo teorisini sorgulamayı gerektiriyor, çünkü bu durumda abartılı, genel bir şekilde olsa da, bir sistem olarak kapitalizme karşı çıkılmıyor : saldırıya uğrayan, ya da en uç sağdaki akımlar için Yahudi oldukları için, ya da Fransız soluna hoş geldiği için, Amerikalı olmaları nedeniyle tek tek kapitalistlere, Jeff Bezos (Amazon) ve Bill Gates (Microsoft) gibilerine tepki gösterilirken, Fransız Michel-Édouard Leclerc veya Bernard Arnault'dan söz edilmiyor, onlar hedef alınmıyor.

Ve komplo teorileri şu anki başarısı, daha önce solda yer almış olan belirli sayıda Aydın veya kişiliğin şimdi bu teorilere az ya da çok katıldığı gerçeğine borçlu.

Bu tür entelektüel ve politik iflasın en çarpıcı örneği Michel Onfray'dir. Bir zamanlar Ulusal Cephe'nin (Aşırı sağ, -ÇN-) etkisine karşı kültürü yaymak amacıyla Caen'de «popüler bir üniversite» oluşturduğu bilinen bu felsefe profesörü, bugün Profesör Raoult'un şiddetli bir savunucusu ve aşırı sağcı bireylerin şirketinde Poplar Front (Halk Cephesi) adlı milliyetçi bir derginin kurucusudur. «Complosphere (Komplo dünyası)» in diğer birçok özelliği kendilerini sol kanat olarak adlandırıyor ya da en

azından bir hümanizm biçimini, «tek düşünceye ve sisteme karşı direnç» i temsil ediyor görünüyor olması ve bu da onlara bir dizi ezilenin sempatisini kazandırıyor.

Bu, örneğin, «bitkin ve kötü ücretli sağlık personelinin» savunmaktan gurur duyan ve tıp alemi ile ilaç endüstrisi arasındaki «çıkarcı çatışmalarını» kınayan, ancak kanıtlanmış bir çizici olan ve maskelere karşı gösteriler düzenleyen sempatik bir havaya sahip genç bir anestezi uzmanı olan Marsilya'daki Louis Fouché'nin durumudur. Bazen saygın olan diğer bazı doktorlar, bu kriz sırasında, genellikle daha politik amaçlarla büyük bir izleyici çevresi kazanıyorlar. Bu, ünlü Profesör Raoult'un yanı sıra, sürekli haber kanallarının yıldızları olan Christian Perronne, Laurent Toubiana ve Jean-François Toussaint'in yanı sıra, salgının ölçeğini en aza indirmek için televizyon setlerinde sağ ve aşırı sağ basının yıldızları gibi davranıp «güven verici» olarak adlandırılıyorlar.

Raoult veya Perronne gibi bazıları için belli bir ün ve sayısız diploma ile taçlandırılan bu doktorlar, salgının temelde o kadar ciddi olmadığı fikrini körükleyen bazı komplo teorilerine sahte bir bilimsel destek verdiler. Cumhuriyetçiler Partisi'ne (sağcı) ve patron lobilerine yakın olan bu kişiler, nihayet, eve kapanma ve sokağa çıkma yasaklarının onlara çok fazla para kaybettiğini düşünen ve krizin yönetimini Trump'a ya da Bolsonaro'ya, yani bu «küçük grip» karşısında hiçbir şey yapmaktan oluşan

bir dizi patron akımının sözcüleri idi. Dahası, aynı Trump ve Bolsonaro, Raoult tarafından savunulan hidroklorokin tedavisinin ateşli destekçileri idi.

Radikal çevre hareketi, komplo ve aşırı sağın belirli akımları arasında köprüler de kuruluyor. 5G telefonunu reddeden «antivax» hareketi (aşırı karşıtı), bu radikal çevre hareketinden geliyor ve şimdi çizicilerle aynı tekneye biniyor. Ekonomik büyümeye karşı olan bir sitede, yazarlardan biri doğrudan QAnon hareketine İnternet bağlantıları sağlıyor.

Bu eğilimler sürpriz olmamalı. Art arda Stalinistler, Maoistler, Mitterrand'cılar, Chirac'cılar, ekolojistler olan küçük burjuvazinin entelektüelleri, bugün komplocular saflarına geçiyor ve Onfray gibi kampanya yapmadıklarında bile aşırı sağa yöneliyorlar ve böylece toplumun gerici akımlarına kapılıyorlar.

Tersine, ülkenin aydınlarının bir başka kısmı komplo teorilerinin yükselişine öfkeleniyor ve basın forumları, sosyal ağlardaki mesajlar, kronikler, komploya kapılan «aptallar» ile birlikte tüm sınıfı hor görmeye yöneliyorlar. Bu büyük beyinler, kitlelerin bu tür saçmalıklar tarafından istismar edilmelerine ve «kitlelerin aptallığını» kötüleştirmelerine izin vermeyeceklermiş...

Bu küçümsemelerin hiç kimseyi ikna etmemiş olmasının yanı sıra, bu insanların kapitalizmin ve Burjuva Cumhuriyeti'nin erdemlerine inandıklarında ve politikacıların

tüm yalanlarını aktarmaya hazır oldukları bir ortamda, komploculara ahlaki dersler verdiklerini görmek oldukça dayanılmaz oluyor.

Devrimci bir parti kurarak komployla mücadele

Fransa'da henüz böyle silahlı gruplarla karşı karşıya değiliz. Ancak komünist fikirleri savunan tüm militanlar, sağlık krizinin başlangıcından beri komplo fikirlerinden etkilenen insanlarla karşı karşıya kaldı.

Genellikle mantıksız olan ileri sürülen bu fikirlere cevap vermek imkansız değilse de çok zor. Dindar insanlar gibi, sadık komplocuların da her şeye bir cevabı vardır ve dahası, teorilerine inanmayanların kendilerinin beyinlerini yıkayan komplonun kurbanları olduğuna ikna olurlar.

Salgının, havacılık endüstrisi, hava taşımacılığı ve turizm gibi büyük sektörler de dahil olmak üzere ekonominin tüm dallarını çökertme sonucunu doğururken, Covid-19'u kapitalistlerin yarattığına inanmak saçmadır. Aynı şekilde, bu ekonomik sistemin temel özelliği planlama eksikliği ve kendini kontrol edememesi iken, kapitalistlere her şeyi kontrol etmeleri için bir tür mutlak güç vermek saçmadır.

Ancak rasyonel argümanları çoğaltmak, bazen bireysel bazda olmadıkça, komplo destekçilerini ikna etmez. Komplo teorilerine karşı pedagoji yapan pek çok gazeteci ve araştırmacı kesinlikle iyi niyetlerle hareket ediyor. Ancak beyhude bir kavgaya öncülük ediyor: gazetelerde veya internette tartışmalarla yükselen bir sosyal fenomen, siyasi bir akımla savaşmıyoruz. Ve Hold Up filminin kanıtları özenle ortadan kaldıran sayısız makale, filmle

aynı etkiye sahip değil.

18. yüzyılda aklın dünyayı aydınlatacağını düşünen filozoflar olan Aydınlanma felsefesinin idealistleri veya takipçileri değiliz. Fikir akımlarının bulunduğu başarının maddi, sosyal ve ekonomik bir temeli vardır. Ne yazık ki gelişen fikirler, ırkçılık, korumacılık, kökten dincilik, «destekli»nin reddi, komplo, işçi bilincinin düşüşünün işareti, krizin kötüleşmesinin meyvesi ve gerçekten etkili bir komünist partinin yokluğudur.

Bu farklı akımların yükselişi karşısında, sınıf bilincini güçlendirmek, fikirlerimizi yorulmadan savunmak, işçileri ve gençleri burjuvaziyi devirme ihtiyacına ikna etmek için kampanya yürütmeliyiz. Ve toplumun isyan ettiği ezilenleri çekebilecek ve onlara umut verebilecek devrimci bir komünist parti inşa etmeliyiz. Komplo fikirleri, din veya ırkçılık kadar komünizmle de bağdaşmaz.

Ancak gelecekte toplumsal altüst oluşlar olursa, bugün komplocu saçmalıklarla ikna olmuş herkesi de kapsayacak. Diğer tüm önyargılar gibi, bunlar da insanlık tarihinde başka bir aşamaya geçene kadar ortadan kalkmayacaktır.

Kitleler, ancak kendileri iktidarda olacakları zaman, yani kendilerini ele geçiren güçlerin oyuncağı olduğunu hissettikleri ve bundan kurtuldukları zaman, bu önyargılar gerçekten ortadan kalkabilir.

1917'de ve onu takip eden yıllarda kaç Rus işçi ve köylü Yahudi aleyhtarı önyargılarla dolup taşmıştı ? Önyargılarına, ırkçı, dini veya komplocu olmasına rağmen kaç işçi büyük grevlere katılıyordu ? Önyargıların kırılması, özellikle emekçiler galip geldiklerinde, ortak mücadele yoluyla olur ve onlarla savaşan devrimciler etkili olabilir.

Şu andan itibaren, kesinlikle bu teorilere karşı harekete geçmek gerekiyor: her komünist militan, devrimci sendikacı Fernand Pelloutier'in dediği gibi, «talihsizliğimizin bilimini» işçilere öğretmeye, kafalardaki sisi dağıtmaya çalışmalıyız. Çözümlerin, komplo fantezilerinde değil, Marksizm'de, yani düzenin işleyişinin ve toplumsal devrim yoluyla kolektif olarak kurtulma olasılığının derinlemesine anlaşılmasında yattığı konusunda ikna etmeye çalışmak gerekir. Ve bugün, Devletin birçok işçi arasında uyandırdığı mevcut güvensizliğe, derin nefrete dayanarak, emekçilerin, saçma komplocular ve devrimci fikirler arasındaki farkı açıkça görmelerine yardımcı olarak fikirlerimize ikna etmek mümkündür.

Bu fikirlerin yükselişi, popüler çevrelerde kazandıkları etki ve son haftalarda ABD'inde meydana gelen olaylar bir uyarı işaretidir. Bu durumda umutsuzluğa kapılmak boşunadır: devrimci bir komünist partiyi yeniden inşa etmek için mücadele etmek her zamankinden daha da önemlidir. (25.01.2021)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.